

VELIKONOCE 2003

aneb

...koleda, koleda Štěpáne...

VELIKONOCE 2003

18.4. - 21.4

Tak vás zase jednou vítám u čtení naprosto zbytečných keců. Samozřejmě, že zbytečných. Co si budeme nalhávat, česká i světová literatura by se bez tohoto, ba i předešlých svazků dost dobře obešla. Průzkumem jsem zjistil, že tyhle naše vejšplechty vůbec nikoho nezajímají. Cenu mají jen pro ty, kteří to sepisují a ty, o kterých se píše. V současné době jde o 4 – slovy čtyři osoby. Zvážíme-li situaci ekonomicky zjistíme, že náklady na svazek jsou tak vysoké, že by za ně mohl žít jeden den průměrný chlap a to i s večerní návštěvou hospody. Asi bychom v rámci čtyřech zúčastněných měli zvážit, zda v zatěžování literatury pokračovat.

Velikonoce. Krásnej svátek. Zejména tím, že jsou tři dny volna bezprostředně za sebou. Ideální příležitost jet někam dál. Zkusíme něco na severu, kam obvykle nemáme šanci dojet. Musíme se připravit na komplikace s noclehem. Na noc totiž meteorologové věšťej teploty kolem -3°C. Což není mnoho! Mimo to nemáme v provozu propriety pro spaní venku, které by při těchto teplotách byly stejně k ničemu. Opěrné body tímto směrem také nemáme. Konec konců už nemáme žádné opěrné body. Tedy to budeme muset řešit ubytovnými a penzióny.

Do odjezdu zbývá 10 dnů. Marcela se zahrabala do map, a když se zase vyhrabala, měla hotovou trasu. Podle ní bychom měli ujet 292 km a dobýt 3 hrady. Vypadá to dobře. Teď ještě ubytování. Tím se budeme zabývat o víkendu, kdy je levnější připojení na Internet.

Neděle. Všechno špatně, plány se hrouť. Během soboty jsem si pořídil tohle:

Nevadí. V nálezu píšou něco o distorzi, což není fraktura. To je dobrá zpráva. Ve středu jdu na kontrolu, sundaj mi to a bude. Ale na jízdu to nevidím. Tak půjdeme pěšky!

Mnoho hodin trvalo, než Marcela přepracovala trasu a sehnala ubytovny. Předala mi výsledek a odpadla. Já jsem v něm zalistoval a málem mě odvezli. Po několikanásobném přepočítání vyšlo, že výprava přijde na 1.500,- Kč. To je v háji. Tolik nemá nikdo z nás.

Úterý večer. Marcela po mnoha dalších hodinách vypracovala další trasu, tentokrát na jih k Novým Hradům. Vypadá krásně. Přepočítání kilometrů a peněz – výsledek 1.200,- Kč. To jsme si teda pomohli.

Středa. Po kontrole u doktora mě ubezpečili, že se mi z ruky nic sundávat nebude. Navíc mám neschopenku do další středy. A je to definitivně pohřbený! Takže ruším výpravu Velikonoce 2003.

Nejde o to, že by beze mě nemohla proběhnout, ale tolik peněz nikdo nemůže dát jen za víkend.

Čtvrtek. Mezi mnou a Michalem proběhla telefonní relace.

MICHAL SE VRACÍ!!!

Zase chce jezdit a užívat si krás a nepohodlí s Hell's. Ještě Martin, Markéta, Tereza, Pavel... To by bylo!

Pátek. Vymyslel jsem něco famózního. V sobotu půjdeme prozkoumat umělou jeskyni v Gröbovce. Mám dvě hodiny vycházku, je to kousek, ostatním by se to mohlo líbit... Studium dostupných materiálů, SMSková smršť (to se zase mobilní operátoři poměli!) a mám příslib účasti všech oslovených. Akorát mě znepokojuje, že jsem sehnal jen jedno mobilní světlo. To je tak, když je někdo neschopenkou přikovanéj doma a nemůže manévrovat!

Sobota 19.4. 10 hodin.

Jsmo tu všichni a včas. Michal, Marcela, Téra, Bára a Dig. Seznamují ostatní poněkud blíže s tím, co jsem to zase vymyslel a odcházíme. Je pod mrakem, ale neprší. Procházíme napříč Královskými Vinohrady, povídáme si o všem možném a pokoušíme se koupit čtyři velké monočlánky R20. A to je vám zvláštní věc: za normálních okolností mají baterie v každé trafice nebo květinářství. Teď máme možnost nakoupit všelijaké harampádí, ale ani jednu baterku. Zůstává tedy při tom, že máme jen jednu svítilnu. Jak se přibližujeme k cíli, postupně ostatním servíruji, že je to tam fantastické skvělé a famózní, jenomže jsem tam byl naposledy no... tedy... jaksí... před...prostě dávno tomu. Jediný kdo zpozorněl byla Marcela. Není divu. Zná mě, a když říkám, že nejdeme tak úplně najisto, že to může vyústit v nepěknou pakárnu. Michalovi je to jedno a Bára s Térou vůbec netušej do čeho jdou. Jen Téře jsem slíbil, že to bude bezpečné, tak snad to tak bude. Jsme tu.

Grotta (Neptunova jeskyně) v Havlíčkových sadech. V popředí zahradní restaurace u jezírka se sochou Neptuna.

Tak přibližně takhle to mám v paměti. Jenom trochu zdevastovanější a zavřené.

A takhle je to dneska!

Dobře, jdeme na to. Začalo pršet,

tak hop dovnitř!

*Když vojáci posílají někam průzkumnou jednotku, moc nepočítaj s tím, že se vrátí.
Promiň, Marcelo. Budeme na tebe dlouho vzpomínat...*

Hody, hody... na 4. stránce.

Průzkumná Marcela se vrací. Tak buď tam nežijou žádné obludy nebo své sídlo urychleně opustily... V každém případě cesta je volná. Zpráva průzkumu: Šla jsem dovnitř jeskyně a musela si pořádně svítit pod nohy, abych si do něčeho fujtajblového nešlápla. Našla jsem pár chodeb a usoudila, že obsazování může začít.

Na každém kroku je vidět, že to tu bývalo fantastické. Naštěstí to tu nikdo moc neničil. Tedy až na pár takovýchhle pokusů najít poklad.

A právě v těchto prostupech jsme viděli umělé krápníky. Vypadaly dost dobře. Prohlídka pokračuje, prosím postupte si ke schodišti do prvního podlaží.

Tedy částí, které po něm zbyly... Po pár metrech nám bylo jasné, že tu bydlí bezdomovci. Mají tady „skříň“, „botník“, „WC“, „ložnici“, „kuchyň“ i „místo na odpadky“ (všude)...

Tohle je pěkně vypráskaná 8. stránka.

Dobře by se tady hrálo na schovávanou.

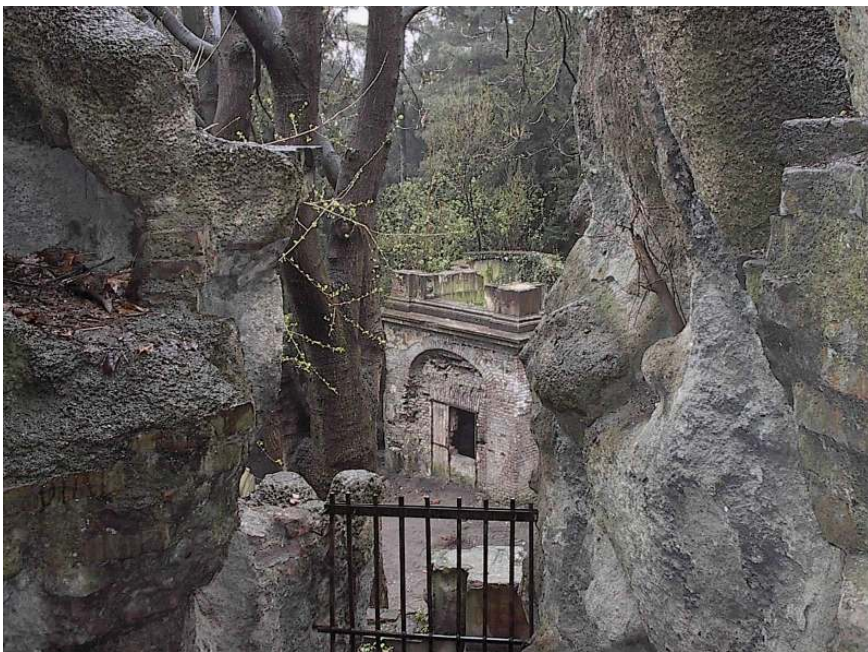
Hody, hody... na 8. stránce.

Tohle je pěkně vypráskaná 9. stránka.

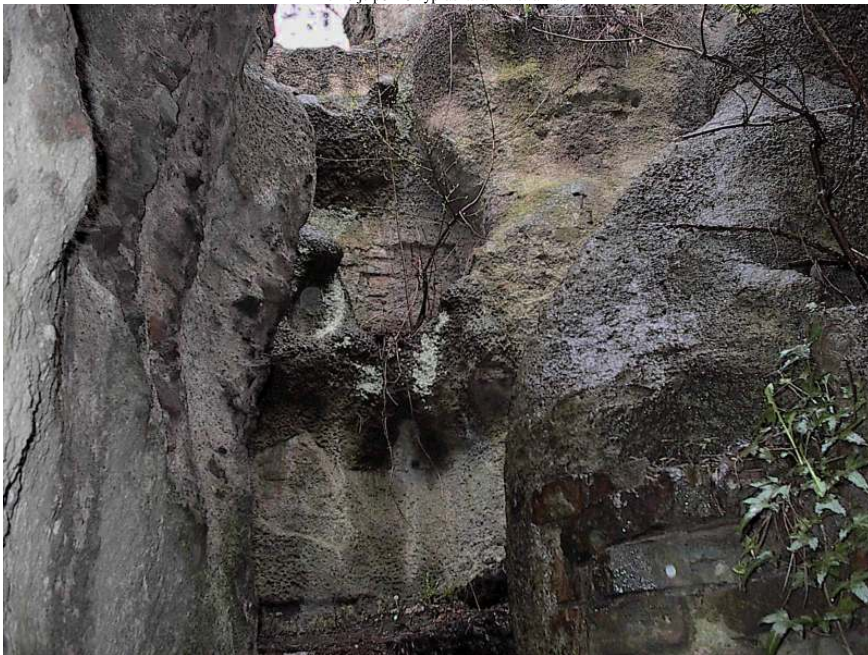
Právě jsme dospěli k nadzemní části díla a tou je umělá skála (z cihel a malty) a několik dutin upravených jako jeskyně nekrasovou výzdobou.

Hody, hody... na 9. stránce.

Našli jsme menší vlez do další jeskyně. A protože jsme byli všichni zvědaví kam to tam vede jdu na průzkum. Zase já. Dig nemůže, Michal se k tomu nemá a holky nevypadaj na to, že by tam chtěly mermomoci vlézt. A tak tam zalézám pozpátku jako rak. Ten vchod je fakt dost úzkej.

Průlez vlevo – končí, ale uprostřed chodby je díra v zemi. Tam nejdu. Našla jsem zabalené nějaké čupmrnágle a tak je zabavujeme. Prostřední chodba – není vidět konec = podívám se tam později.

Teď kouknu na chodbu vpravo. Lezu tam, svítím a lekám se hlasu. Nevidím nikoho, zdá se mi to tu dost prostorný a najednou se ozývá: "Mladá paní, nemohla by jste to světlo zhasnout? Děkuji." Trochu jsem nadskočila. Kluci jsou přeci venku a mají jiný hlas! A tak jsem zakotkala "Promiňte" a mazala ke vchodu. Na prostřední chodbu jsem úplně zapomněla.

Měla jsem štěstí, že "pan bezdomovec" bydlící zde byl zdvořilý. Kdyby na mě bafnul nebo chytil za ruku asi bych proběhla stropem. Takhle vím, že je to pouze obydlené.

Už prší pořádně. Nejvyšší čas se vrátit do sucha a tepla. Mají to tu velmi zajímavé a v minulosti to tu muselo být úžasné. Snad se v budoucnu najde někdo, komu bude stát zato celou tuto parádu obnovit.

Míříme zpět k Vinohradské sokolovně a znovu probíráme právě získané zážitky. Marcela se od nás odpojila s tím, že musí ještě zajet na chatu a že na Vršovické nádraží je to odtud kousek. Tolik ode mě. Dig.

Bylo to něco nového (jiného) a líbil se mi tento výlet. Tak ahoj příště.

Marcela

© Hell's Tour_{plus} 2003

MCL & Dig

Neprodejné

e-mail: dig02@volny.cz